Et siiski ma ei julgeks jä,
Kui õnn, au, rikkus olleks käe.

---

5. Wee-upputus.

Wägga õnnis on se innimene, kes ei te ðelate nõu järrele, egga käi pattuste te peal, egga seisa pilkjate kildas; waid kel hea meel on Jehowa kässo-õppetusest. Laul. 1, 1. 2.

Kui wee-upputus tullemas olli, sai Noa käsko, suurt laewa ehhitada, ja ennesele terwe aasta peale mona sinna sissekorjata, ja mona neile lomadele, mis wee sees ei wõi ellada; sest sinna pead, ütles Jummal, iggaühhest sesugguste ellajate soust ühhe issase ja ühhe emmase laewa wõtma. Noa teggi kuida käsko olli sanud, ja kui peale tuhhande kuus sadda aastat pärrast lomist se aeg täis sai, mil upputus piddi tullema, läks Noa omma naese, omma kolme poia ja kolme minnijaga, ülleültse kahhekса hinge, laewa. Siis laskis Jummal nellikümmend ööd ja nellikümmend päwa rängaste wihma saddada, ja köik hallika soned wett üllese keta, et köik ma ärrauppus, ja köik lihha hinge heitis, ni hästi linnud kui lojused, metsalised ja romajad, ning köik innimese suggu, mis ma peal olli ellamas ja likumas. Nenda kautati köik ärra, mis ma peal olli, ja ei jänud ülle kui agga Noa ja need, kes temmaga laewas ollid. Wiis kuud, Nowembrist Aprilli-kuni, olli wessi wägga kõrge; agga siis allanes, ja laew jäi Ararati mäe otsa kinni. Wessi jäi ikka wähhemaks ja laewa seest nähti mäggede otsad wäljapaistwad. Laskis siis Noa ühhe kaarna wälja, kes sénna ja ténna lendas, ja laewa peale taggasi tulli. Nattukse aia pärrast laskis temma ühhe tuikese wälja, et saaks teáda, kas wessi kahhanenud; agga tuike ei leidnud mitte omma jalla warwastele hingamise maad, ja tulli temma jure láewa taggasi. Seitse päwa pärrast sedda laskis temma teise tuikese wälja; se tulli õhto taggasi, ja töi ühhe halja elli-pu lehhekese omma nokka otsas koio. Pärrast laskis temma kolmat tuikest wälja; agga se